

De veghe la izvoare

Nicolae Bucur, Editura *Eurocarpatica*, Sf. Gheorghe, 2001, 173 pag.

Alegând titlul "*De veghe la izvoare*", Nicolae Bucur găsește formula ideală prin care să-și pună cititorul în gardă asupra motivului pe care își brodează structura ideatică a noii sale cărți: întreținerea permanent vie a memoriei acestei vetre înrămată într-o priveliște dominată de codrii brazilor, singurul loc în care oamenii vorbesc îndreptându-și mereu privirea în sus, "*iesind prin cer*".

Veghetorul izvoarelor, după ce a parcurs un itinerar de cataliză spirituală, își adună gândurile în pagini de manuscris, iar când vine clipa înfloririi lor în carte nu vrea să se bucure singur de momentele sau fulgerațiile ale căror urmări s-au dovedit așa de bogate în înțelepciune, relevând acte inefabile precum vibrațiile cântecului de dor, învierea drumurilor, înari-para visurilor, taina venirii îngerului, îmbrățișarea ninsorilor, simfonia toamnei sau valsul frunzelor pătate de vânturi și ploii, ademenind curcubeie diafane spre culcușul lor.

Astfel, ținutul conturat între crestele munților din care țâșnesc izvoarele locului asumat veghii autorului, poate fi asemuit lanului de secară salingerian, depozitând percepții, senzații, simțăminte care abia așteaptă să fie "*trezite*" pentru a împrespăta memoria cu strălucirea lor de sinceritate și bucurie precum un sărbătoresc vernisaj de suflete pure.

Nicolae Bucur oficiază simplu ceremonialul destăinuirilor, dezvăluindu-și admirația pentru urcușul pe scara înțelepciunii, puse sub sigiliul strălucitor al maximelor și reflecțiilor celebrităților, dar și pentru vorba simplă a omului albit de pe țarina bătrână, ale cărui priviri și mâini se apleacă, ascultătoare, urmând ritualul vechi de când lumea, al apropierii de chipul pământului, pentru a-și salva seva așa cum frunzele și crengile copacilor și-o află în rădăcini.

Fără vreo reținere, îți deschide ferestrele imaginației, lăsându-ne să vedem ca pe viu câmpul de pe care "*culege*" meditații incantatorii, pledoarii convingătoare, omagii sincere și

dialoguri filtrate prin lumina sufletului în cuvinte care se adună într-o carte pentru care se roagă să fie "*leac altor suflete*", singura teamă a autorului fiind aceea că tăcerea la nesfârșit se poate face vinovată de punerea în pericol a adevărului fără de care nu poate exista cultura.

La izvoare, acolo unde ochiul omului doritor de iubire și armonie rămâne pururea treaz - iată altarul sacru, potrivit împărtășirii cu meditații despre minunea păsărilor brâncușiene, metamorfozate în zbor, și cu reflecții despre vorbirea marcată de spiritul tutelar eminescian, despre sunetul culorilor care se face auzit doar sufletului, despre "*cuvântul - punte către lume*", despre îmbrățișarea ninsorilor și starea de spirit a peisajelor decupate în tablouri având imprimată pecetea omenescului; împărtășirea cu gânduri despre frumusețea lăuntrică a omului, acea oglindă tainică în care se răsfrânge frumusețea lumii cu planetele, zăpezile, pădurile de brazi la umbra cărora înmuguresc izvoarele, influențându-ne gândurile, trăirile și visările noastre.

Jovial, gata să ofere oricui din prea plinul bucuriei sale, Nicolae Bucur, deși se prezintă pe coperta cărții sale într-o poză "*ușurată*" de ani, pare mai degrabă un bătrân sfătos și sincer, folosind ipostazele de scriitor, critic de artă, reporter, intervievator sau pur și simplu convorbitor numai pentru a se mărturisi și pentru a dăruii impresii. Aparent "*citibil*" la prima vedere, Nicolae Bucur, prin cartea "*De veghe la izvoare*" își dezvăluie complexitatea unei firi mereu atentă la ceea ce i se întâmplă aproapei, căruia caută să-i fie ghid pentru înțelegerea vieții pe locul unde brad și om își înalță deopotrivă de mândri frunțile spre cer, într-o spovedanie senină. Astfel, confesiunile sale aprind în orice suflet aureola nostalgiei spre acel "*illo tempore*" bogat în prietenie, frumusețe și adevăr, când a fost posibilă înmugurirea izvoarelor, la a căror veghere ține să ne facă părtași.

Ion Nete